

ПРОЛОГ

Денвер. 3 березня 2011 року

І жінка чула цих давніх друзів, що шкрябалися у віддалених і не дуже віддалених кімнатах її будинку. Давніх друзів, яких вона намагалася забути довше, ніж мала сили пам'ятати. Доки не зрозуміла, що її життя було одним тривалим очікуванням, коли ті нагодяться й розпочнуть справи, які так жадали закінчити. Бо давні друзі ніколи не забували. Вони прибували без запрошення і з'являлися майже без попередження. Приходили після настання темряви й ніколи не відпускали.

Останнім часом давні друзі стали сміливішими й сильнішими. Майстерніше пробиралися всередину. Проходили повз. Сьогодні їхні рухи натякали, що візит завершальний — кінцівка поступового возз'єднання.

Заплющивши очі, жінка зітхнула й підтримала свою вагу, поклавши долоню на одвірок. Глянула вгору: рішучість зробила тіло достатньо жорстким, щоб вона могла ступити крок усередину будинку. Тоді ще один. І ще один.

Стоячи біля підніжжя сходів свого неосвітленого будинку, досі в пальті й черевиках, вона зиркнула вгору в темряву, що згущувалася на вершині сходів. Вона прислухалася з напруженим зосередженням, яке можуть викликати вуха наляканої. Однак також наслухала з покоем втомленої.

Найближчий вуличний ліхтар єдиний кидав своє найтонше зовнішнє світло, та й те ніколи не просочувалось в глибину коридору крізь відчинені парадні двері. Удалині прискорилося машина, і жінка пошкодувала, що зараз не в ній. Вона обернула голову та глянула на безлюдну вулицю. І її охопила потужна спонука побігти кудись, де досі увімкнене світло й де обличчя людей усміхатимуться чи розмовлятимуть, чи просто будуть мовчати. Вона до

болю хотіла бути з ними й належати до їхніх пересічних життів. Жінка напружилася в очікуванні, коли її охопить звичне бажання втечі. Переставила одну ногу до відчинених дверей. Але не іншу. Стояла непорушно. Стояла на своєму.

Бо вона проклята, мов привид останнього дня своєї зайнятості. Примара, пристановище якої самі лише порожні кімнати безлюдного існування. Тінь, що спостерігала за світом з іншого місця, наполовину в цьому світі й наполовину в іншому, дослухаючись до звучання всіх яскравих і ясних голосів, але ніколи не доєднуючись власним. Вона боролася дужче за інших. Витримала те, що не подужали інші.

У неї раптово вдерлися жаль і його супровідна безнадійність. Життя з наслідками дій, учинених раніше знайденого сенсу та досвіду, сильно впливало на будь-що, достатньо схоже на марудність. Неважливо, скільки разів вона поверталася в минуле, додавала припущення чи видобувала деталі; минуле закам'яніло й завжди обіцяло привести її просто туди, де вона наразі стояла на самоті. Жінка вирішила, що майже готова до *того часу*. Глитнула й дістала із сумочки холодну вагу тридцять восьмого калібру. І це ж треба — вона з тих, кому пощастило.

Це був третій будинок, який жінка винайняла за останні п'ять місяців під фальшивим іменем, і вона втратила завдаток за всі через знаки на стінах, нанесені давніми друзями. Три дні тому вона спустилася зі спальні в холодний дім без електрики. Сходи в підвал у коридорі просочилися смородом зіпсованої води й попелища. Жінка знайшла прогризені дроти під щитком у підвалі. А стіну за пошкодженими кабелями вкривали незрозумілі плями, переважно сухі, і вона замалювала їх чорною фарбою. Одночасно вона заплющувала очі та плакала, хльостаючи щіткою по стіні.

Вони також стали непрохано часто лишати по собі речі. Засвідчувати неминучість жахного повторного знайомства. Учора, перш ніж написала довгого електронного листа сину в Торонто, — так, мовби це було останнє спілкування в її житті, — вона знайшла на підлозі кухні маленький почорнілий черевичок. Малий, мабуть, дитячий. Твердий, мов дерево, зшитий, як мокасин з оленьчої шкіри,

і старий. Дуже старий. Він злетів з ноги, про яку жінка навіть не на-
смільовалася замислитися. Коли вона підняла його меню з піцями,
щоб кинути в сміття, з нього випала грудка сажі.

Й осьде ми, дівчинко.

Гуп гуп гуп гуп. Тепер шалено, щонайменше в одній кімнаті на-
горі. Певно, у її спальні. Жінка згадала вечірку над тонкою стелею
кімнати в мотелі, яку вона колись орендувала в Лос-Анджелесі —
вже давно, уже навіть тоді на втіках. Те приглушене тупотіння ніг,
раптові верески й вибухи сміху незнайомців, які мали на меті хіба
що нагадати жінці про її відокремленість від життя й водночас не
давали їй спати. Однак тут нагорі, у цьому будинку — її останньому
прихистку — не було тієї вечірки, яку б вона хотіла відвідати.

Вони точно були в її кімнаті. Рішуче гупання, стримуване по-
стіллю, перетворилося на гуркіт, коли щось запорпалося на її ліжку.
Зі столика поруч скинули речі.

Жінка відірвала сухий язик від піднебіння, ковтнула клубок
у горлі. Притулилася кулаком до стіни, доки не минуло запаморо-
чення. Тоді розвернулася й зачинила парадні двері. Зачинилася
всередині. З ними.

Ще один із непроханих відвідувачів спробував піднятися з під-
логи на кухні. Жінка чула це з-за зачинених дверей у кінці кори-
дору. Метушня, зовсім як в останніх двох винайманих квартирах,
звідки потім майже одразу ж втекла посеред ночі. Звуки, від яких
на думку спадав образ маляти антилопи, яке вона колись бачила
по телевізору, — з ногою, зламаною щелепами крокодила, — що
рвучко намагалося вивільнитися з води.

Замислившись, посунуть вони на неї на чотирьох чи на двох,
жінка підняла пістолет і підійшла до підніжжя сходів. Підтримала
робочу руку іншою, як училась у тирі, спрямувавши дуло вгору.
Напоготові.

Жінка заспокоїла розум і дала своїм останнім думкам знайти
спогад про свого хлопчика й ту ніч, коли вона несла його крізь
холодну пустелю, притиснувши до грудей. Так давно, але вона
як учора пам'ятала його сопіння, його тепло, маленьку руку, що
вчепилась у її смоляне волосся. Воно опускалося в ті дні аж до пояса

АДАМ НЕВІЛЛ

та прикривало дитя, мов водоспадом. Цей хлопчик також завжди знав, хто його матір. Неважливо, що вони робили, щоб цього не сталося, не входьте в оману: він завжди знав. І вона винесла свого хлопчика геть.

Жінка всміхнулася крізь сльози. Втягнула в себе повітря.

— Ну давай, суко! — закричала на те, що частково показалося, туманно увиразнюючи болісні рухи на горішній сходинці.

На сходах згорталася темрява: вони принесли її із собою з безпросвітного місця між тут і деінде. І непроханий гість у своїй захисній вуалі послунався її та спустився до неї на чотирьох, обернувши обличчя вгору.

Та поки він долав коротку відстань між ними, жінка запхнула холодне дуло пістолета собі в рота. Відчула його десь за очима й натиснула на спусковий гачок.

ПРОЦЕС

«Епічна історія про нелюдську дикість».

Ірвін Левайн, «Останні Дні»

ОДИН

Блумсбері, Лондон. 30 травня 2011 року

— Ви чули колись про Сестру Кетрін і Храм Останніх Днів?

Усмішка щезла з очей Максимілліана Соломона, коли він запитав — ознака серйозного ставлення до себе чи раптового ретельного вивчення готовності Кайла до оприлюднення інформації: щось, що Кайл помічав за прихильниками розуму, тіла та духу, які розмовляли про свої інтереси з незнайомцями. Уфологи й медіуми поведилися так само.

Та хоч погляд Соломона й потвердішав, невелике засмагле обличчя генерального директора «Ревелейшн Продакшнз» зберігало стандартну маску невиразної втіхи. Від Кайла. Чи, може, від усіх у світі, крім нього самого. Постійна напівусмішка була або радісною, або глузливою. Яка саме, важко сказати з *цими людьми*: успішними власниками, завідувачами та контролерами, з якими Кайл мав справу як кінематографіст.

— Так, — відказав Кайл, а тоді його розум ухопився за відоме йому про Сестру Кетрін та Храм Останніх Днів. Образи нагадували фотографії з полароїда-інстаматика: вибілені сонцем спалахи, неохайний бородань у кайданках, що йде з поліційної машини в громадську будівлю; знімання з повітря ранчо чи ферми у... Каліфорнії? Уривки зображень із чогось про культ, що Кайл давно бачив по телику. Документальний фільм чи кадри з новин?

Він не був упевнений щодо джерела вражень, але то були проблиски, що натякали на сумнозвісні події, які розвинулися в нуар та культ. Це він знав: сьогодні група сприймалась як небезпечна та крута. Американський інді-гурт назвався «Сестрою Кетрін» у вісімдесяті; якийсь індустріальний гурт наступного десятиліття назвався «Храмом Останніх Днів». І, звісно, Кайл, мало знаючи про її життя, скрізь упізнавав канонічний портрет Сестри Кетрін:

виконаний у стилі Енді Воргола на футболках на Кемден-Маркет поруч із зображенням Джима Джонса й Чарльза Менсона, Майкла Маєрса і Джейсона Вургіса¹. Пухке обличчя з густим макіяжем і блаженним виразом, обрамлене габітом черниці, а очі уважно розглядають небеса. Діва Марія з *Revlon*. Лиха лідерка жіночого культу, зведеного до хворобливого трюкацтва, похмурої ностальгії й обумовленого безчестя для невдоволеного юнацтва. Жінка, яку вбили... чи вона наклала на себе руки разом з послідовниками в Америці? Кайл не пригадував, але знав, що Храм убивав людей. Або одне одного? Кінозірку? Ні, то була сім'я Менсона. Та сама епоха, бо Храм у шістдесятих був смертельним гіпі-культом. Чи то сталося в сімдесятих?

— Культ, — промовив Кайл і спробував не виглядати невігласом. Запізно: очі його відсторонилися, і він спохмурнів від збентеження туманними спогадами.

Макса його незнання, здавалось, потішило. Воно дало йому можливість розтлумачити:

— Організація, що почалася просто тут, у Лондоні, в 1967-му.

— У Лондоні?

— Так. У цьому місті. Мало хто про це знає. Однак Сестра Кетрін була британкою. Її справжнє ім'я — Герміона Тіррілл. Вона народилася в Кенті. Походила із залишків заможної родини. Її мати навіть мала титул. Вона була баронесою й виховувала в маленькій Кетрін переконання, що та краща за всіх. Як і в пансіонах, де вона навчалася до чотирнадцяти років, коли її батько покинув родину, що збанкрутувала. І маленька Кеті з матір'ю змушені були терпіти ганьбу злиднів. Болючим падінням виявився переїзд із величезного будинку за містом до муніципальної квартири в Маргейті. Змушена була доношувати чужу шкільну форму. Унизу з усіма іншими. Мабуть, цю пухку малу амбітну дівчину з кумедними зубами

¹ Джим Джонс — лідер культу «Храм народів», члени якого здійснили 1978 року найбільше в історії колективне самогубство; Чарльз Менсон — ватажок групи «Сім'я», пов'язаної з гучними вбивствами 1969 року; Майкл Маєрс і Джейсон Вургіс — персонажі-маніяки з культових слешерів «Гелловін» і «П'ятниця 13-те» відповідно. (*Тут і далі прим. пер.*)

це знищувало — спостерігати, як її колишні однокласниці ставали дебютантками.

— Я небагато знаю... — знизав плечима Кайл.

— Вона втекла в п'ятнадцять і більше ніколи не контактувала з матір'ю. Провела деякий час у борсталі¹ за крадіжку й напад, тоді, після двадцяти років, у в'язниці. Її арештували за домагання, а потім ще раз за керівництво борделем. Також за розтрату й підробку документів. Дрібні злочини. Можемо думати про це, що захочемо. Але з тієї дешиці, що потрапила в досє її юних років, ми знаємо напевне, що Кетрін ніколи не подобалися рівні умови гри. Це точно. І вона полюбляла владу. І статус. Хотіла повернути забране в неї.

Кайл інтуїтивно відчув у словах Макса присмак гіркоти й дещо інше: мимовільну повагу.

— Але походження Храму захопливе. Він виріс із коктейлю саєн-тології та апокаліптичних ідей тисячоліття, наслідування християнської святості, окультної магії, буддизму, віри в реінкарнацію... та багато чого іншого, — тоді Макс наче відсторонився і від Кайла, і від розмови, та навіть кімнати, мов старий чоловік, що охоче занурився в спогади. — Це могло бути доволі прекрасно. Прості психотерапевтичні техніки, змішані із середньовічними уявленнями про аскезу й побожність. Життя, вільне від его. Це були його початкові цінності. І все загорнуте в містицизм для естетичної привабливості.

Вирвавшись із замріяності й усвідомивши, що відійшов від теми, Макс притлумив напівусмішку:

— Задум із добрими намірами, швидко узурпований жінкою-соціопаткою та злочинцями. У Лондоні його знали як Останнє Зібрання. Він став Храмом Останніх Днів у Франції під час розколу в 1969-му. На фермі в Нормандії, де вони ледь не померли від голоду. Залишки іммігрували до Америки під тим самим керівництвом. Там, в Аризоні, вони самознищилися. 1975-й. З цим ви точно мали б бути знайомі?

— Я з цим не аж так *знайомий*, — глитнув Кайл. Надто агресивно прокашлявся: — З ними.

¹ Британський різновид виправних закладів для неповнолітніх правопорушників.

— О, так, я бачу, — промовив Макс зі зневажливою інтонацією на останніх двох словах.

Кайл миттю відчув запаморочення від сорому, наче йому поставили в школі запитання, на яке він не мав відповіді. Нелогічна реакція, бо з чого б це він мав щось про них знати? Він що, вдавав це? Вони були заледве важливими. А Макс Соломон запросив його електронною поштою до виробничих офісів у Блумсбері на зустріч щодо «можливої співпраці», не сказавши нічого конкретного про цю пропозицію. Кайл відчув, як його обличчя розпашілося.

— Не хочу виявити неповагу, але з чого б то я мусив знати?

— З того, за що я полюбляв вашу роботу, Кайле, сказав би, що мусите, — усміхнувся Макс. Цей чоловік тримався так, наче завжди буде безтурботною й бездіяльно безбідною людиною, з народження успішною та з правом на процвітання, і що всі мусять це знати. Знайомі Кайлу ознаки. І він підсвідомо недолюблював тих, хто їх виявляв. Самодостатній клас: людина з грошима, кінопосадовець із верхнього корпоративного щабля, зарозумілий продюсер. Полюбляє триматися близько до творчого полум'я, за будь-якої можливості наголошувати на власній «креативності», і відтак знецінюючи саме це поняття до домашнього пилу. Однак їхнє прагнення заволодіти чужою роботою, як Кайл пізнав на власному досвіді, завжди підсилювалося прихованою спритністю, яку ти в цій обладдці недооцінював на свій страх і ризик. Саме завдяки їм він дійшов до виробництва фільмів з власним фінансуванням і настільки колосальних особистих боргів, що від однієї думки про них запирало дух.

Раніше його забрали з разючої й так яскраво освітленої приймальні, що він весь час мружився, доки чекав. Його провели до офісу генерального директора, і Макс дуже легко та граційно підвівся привітати Кайла. Цей крихтний чоловічок незатишно й нелюб'язно нагадав йому малу розумну мавпу зі швидкими блискучими очима. Примата, що стає на задні ноги, у вбранні від Пола Сміта¹.

Чоловік також мав засмагу кольору батату, а всю його голову вкривало імплантоване волосся, крізь яке прозирала шкіра. Кайл ніколи не розумів, чому чоловіки, які лисіли, так дорого платили

¹ Британський дизайнер елітного одягу.

за процедуру, що давала їм лише рідке волосся. Єдиного разу, коли він був у Каннах, і за двоє відвідин Лос-Анджелесу для розмови з кіноагентами він натрапляв на чужорідні світи, заповнені точними подобама Макса Соломона.

Коли минулого вечора прийшов імейл із проханням про зустріч, Кайл перервав тривожне читання онлайн-оголошень про роботу й негайно перевінив вебсайт «Ревелейшн Продакшнз». Його серце й марна надія на зустріч, яка могла б знову забезпечити його роботою, щоб Кайл заробив достатньо грошей і запобіг навислій над ним неплатоспроможності, одразу ж розгублено похололи. Розчарування поступово зростало, що довше він розглядав сайт, аж доки не стало всеохопним.

«Ревелейшн» видав книжку під назвою «Послання», яка продалася «накладом у п'ятдесят мільйонів!». Слоган, що заповнював левову частку домашньої сторінки компанії. Кайл натрапляв на цю книжку. Вона змінила життя багатьох знаменитих жінок, а також була одним з тих видань, які одного літа читала кожна друга жінка в Лондонському метро. Скільки років тому було це літо, Кайл не пам'ятав, але відтоді ніколи не бачив, аби її читали привселюдно.

Окрім «Послання», компанія випускала чималий список книжок, *DVD*, *CD* та товарів із сучасними, життєствердними та самовдосконалювальними патентами. Компанія стверджувала, що їхня продукція «інноваційна», «остаточна» та зумовлювала «одкровення». Однак бренд видався Кайлу дуже каліфорнійським, трохи вульгарним і технічно застарілим, чарівною пігулкою ошуканства, а також зміцнив його відразу до ненауковості, змішаної з духовною бриднею. Однак усе звелось-таки до цього: за винятком порнографії, Кайл упав на дно кіноіндустрії.

Його документалку «Трощення» про американську металкор-сцену десятки разів показували по кабельному телебаченню, вона стала гітом фестивалів у 2006-му та досі називалася культовою класикою в музичній пресі; фільм «Ковен» про відьомство в шотландському університеті завдав йому клопоту через наклеп, але якось його також із неабияким схваленням показали на *BBC-2*; тридцять тисяч людей придбали *DVD* його фільму «Правління в пеклі» про

європейську блек-метал-сцену; а двісті тисяч людей завантажило документалку «Кривавий Безум» про трьох британських туристів, що пропали в поході за Північним полярним колом — весь цей успіх був реальним. Не якоюсь маячнею. Він робив свою справу. У нього була реальна й заavidна фільмографія. Однак дистриб'ютори трьох перших фільмів стверджували, що він винен їм гроші — п'ятнадцять штук. І він досі носив на своїх дедалі кругліших плечах ще десять штук боргу за виробництво «Ковену». Загалом його останній самостійно профінансований фільм і несплачена оренда вилилися йому в тридцять тисяч фунтів боргу на різних кредитних картках і позиках. День фіскальних розрахунків наближався. Очікування його зробило Кайла неспроможним на бодай єдину безтурботну мить щастя. Також воно вкратило в нього здатність розслабитися, що видавалось огиднішим за втрату ефемерної радості. Чогось, як він зауважив, що гарантували такі, як «Ревелейшн Продакшнз». Щастя — вони обіцяли його лопатами. Тож, можливо, йому варто вчепитися за *DVD* про тантричний секс.

— Чому ви думаєте, що мене зацікавить культ?

— Я бачив вашу роботу. Відсвіжна відкритість. Коли йдеться про нішеве, висміяне, забуте. І непоясненне. Ви не експлуататор, Кайле. Чи переслідуювач сенсацій. Мені це подобається. У вас незашорене мислення, друже. Тож я замислився, чи ми зможемо попрацювати разом. Мене дуже зацікавив ваш підхід. Ваше бачення.

Кайл притлумив будь-який вияв, що йому це лестило, хоча так і було.

— Я роблю фільми з єдиною метою — вловити субкультуру та зрозуміти її. Або чесно розповісти історію. Як ті, хто зі мною говорив, сприймали цей досвід. Я робив фільми лише про те, що мене цікавило. Історії, які мене захопили і які ніхто не розповідав або ж подавали недостатньо добре. Мейнстрімні ЗМІ уникають такого чи просто не розуміють. І я не йтиму на компроміс щодо власного бачення правильного підходу для досягнення цілі. Якщо в процесі вдасться оминати поточну бізнес-модель Голлівуду та кіноіндустрії, це чималий бонус. Художні компроміси, крадіжка ідей, відмови від людей у костюмах — цього вже досить. Я з усім

цим покінчив, — Кайл вимовив це як завуальоване попередження. Колись йому казали, що неумудро показувати своє озлоблення на зустрічах із продюсерами, що це непрофесійно. Наразі він вирішив ігнорувати такі поради.

Макс підняв підвіняні брови так високо, як тільки міг, але нижня половина його обличчя навіть не сіпнулася. Йому також підтягнули обличчя. І його напівусмішка вже поволі запевняла Кайла у своїй глузливості.

Кайл спробував притлумити хвилю роздратування. Утім це однаково, що зачинити бляшанку червоної фарби накривкою хибного розміру. Його голос звучав напружено.

— І мій час настає. Для таких кінематографістів, як я, — він відчував, що таке казати дурість, але також тішився з того, як кіноіндустрія тремтіла перед тим, що з їхньою віковою монополією робили цифрові технології. Найменше, що він міг, — це нагадати її представникам про цей факт. — Зрештою, я маю намір стати медіа-провайдером власної роботи. Для конкретної аудиторії. І це ніколи не буде притуплене цензуроване лайно, випущене виконавчими невігласами з їхніми таблицями прибутку та витрат, їхніми фінальними сумами та кар'єрами. Я вже сам фінансую, знімаю та монтую фільми. Наступний бій — це власність над дистрибуцією. Це моя позиція.

— Зрозуміло, — Макс зиркнув на свої крихітні жіночні пальці, розчепірів їх на столі й декілька секунд розглядав власні нігті, чи то хмурачись, чи то борючись із напівусмішкою: важко щось сказати щодо когось, чиє підборіддя напевно колись було частиною їхнього чола. — Ваш фільм «Кривавий Безум» видався мені недвозначним у сприйнятті, скажімо так, паранормального аспекту цієї трагічної історії. Я виніс із фільму впевнений натяк на дещо дуже старе, що кидало виклик законам природи і що відповідало за зникнення суттєвої кількості людей... у віддаленій частині світу. Ви в це повірили?

Ну ось.

— Ми всі хочемо правди, Максе. Я просто намагався збагнути, що сталося. Мені ніколи й ніяк не дізнатися, що там насправді

відбулося. Не думаю, що хтось бодай колись довідається. Але я вловив автентичне відчуття місця, у якому зародилась історія. Люди припускали різне, особливо не спонукаючи вірити. Я ніколи не намагався спрямовувати інтерв'ю чи висікати якісь теорії. Мої розум і лінзи були широко відкриті. Глядач є тлумачем. Сьогодні всі хочуть висловитися. Світ — це жахливий суд присяжних. Я даю аудиторії відомі факти й ненадійні свідчення інтерв'юйованих. І, коли чесно, я й гадки не мав, яке припущення мені дасть фільм, коли його робив.

— Зрозуміло. Цікаво.

Але чи було йому зрозуміло? Доки Кайл говорив, Макс хмурився, мовби й не слухав, обдумуючи натомість наступні свої слова. Це дратувало Кайла ще дужче, якщо таке взагалі можливо.

— Я не люблю полеміку, містере Соломон. Здебільшого аудиторії також її не люблять. Мій фокус в обранні такої цікавої історії, щоб аудиторії довелося на якомусь рівні до неї долучитися. Це найбільше, на що я здатен як режисер. Я не використовую зірок і не знімаю добре відомі події, саме тому мене покинула *система*, — слово майже полум'яно вирвалося з його рота. Він глибоко вдихнув. — Тож я знаходжу історії для зневаженої маси не мейнстримних глядачів. І нас збіса багато. Я повністю забезпечений онлайн-розголосом. Це моя клієнтура.

— І ви заробляєте на життя цим високим підходом?

Кайл мовчав довше, ніж хотів би:

— Поки ні. Мене обідрали на музичних фільмах і «Ковені». Тож я зробив «Кривавий Безум» не-продуктом. Я роздавав його безплатно на своєму вебсайті. Деякі інді-лейбли вставляли на сторінку рекламу, яка покривала частину моїх витрат. З рештою я маю заборгованість. Але річ ніколи не була в грошах.

Кайл замислився — може, йому просто підвестись і піти. Він навіть не міг вдавати, ніби цей чоловік йому подобався. І він точно один із десятка режисерів, яких Макс наразі промацував для чогось таблоїдного. Принаймні це відбувалося не за ланчем, за який він платив, — вони в справжньому виробничому офісі. Однак Кайл уже інтуїтивно відчував, що вони з Максом абсолютно різні; а якщо він

не міг довіряти інстинктам після всього пережитого, тоді що йому ще лишається? *Розподіляти час.*

Однак саме тоді Макс мусив сказати:

— Гадаю, у мене є така історія. Надзвичайна історія. Тож карти на стіл, Кайле. Я хочу, щоб ви зробили для мене фільм.

Кайл сильно боровся з тим, аби стримати вибух захоплення. Мовчання між ними ущільнилося.

— Про...

Напівусмішка цілковито зникла з гладенького обличчя Макса:

— Дозвольте ознайомити вас зі справою, а тоді зможете сказати, чи це вам до смаку, — Макс відхилився назад у шкіряному кріслі, що умалило його. — Десятого липня 1975 року Поліційне управління Фінікса забрало п'ятнадцятьох людей із покинутої копальні в пустелі Сонора в Аризоні. За кілька годин після Ночі Сходження Сестри Кетрін. Храм Останніх Днів населяв копальню з 1972-го.

— Дев'ятеро з цих людей були мертві, включно із Сестрою Кетрін. Шістьох знайшли живими. П'ятеро з живих — діти. Шостим був сумнозвісний Мануель Гомес, він же Брат Веліал. Улюбленець та кат Кетрін. І Брат Веліал єдиний з дорослих уцілів тієї ночі. Упевнений, ви про нього чули. Він так і не постав перед судом — його вбили в кімнаті дозвілля в'язниці Флоренса. Невідомі в'язні.

— Ще п'ятьох членів культу, присутніх у копальні в тижні перед Ніччю Сходження, так ніколи й не знайшли. Вважається, що їх також убили, а потім закопали в пустелі.

— Саме цей аспект культу захоплював його біографів, фанатів та експлуататорів. Кримінальна справа. Поліція вважає, що до злочинів спонукали внутрішні сутички та наркотичний психоз чи якась суїцидальна угода. Тоді газети називали це сатанинським ритуалом із людськими жертвами, включно з жертвою його лідерки. Якій, до речі, насправді відрубали голову. І ця версія подій залишилася, як ви б сказали, у «мейнстрімній» громадській уяві. То що ще потрібно досліджувати кінематографісту чи біографу? Це ідеально сенсаційна історія, у якій усього вдосталь.

Зміст

Пролог. Денвер. 3 березня 2011 року	9
ПРОЦЕС	13
Один. Блумсбері, Лондон. 30 травня 2011 року.	15
Два. Вест-Гемпстед, Лондон. 30 травня 2011 року	31
Три. Кларендон-роуд, Голланд-Парк, Лондон. 11 червня 2011 року. Опівдні	37
Чотири. Вест Гемпстед, Лондон. 12 червня 2011 року. 1 година дня	73
П'ять. Вест-Гемпстед, Лондон. 12 червня 2011 року. 4 година дня	81
Шість. Лінкольз-Інн-Філдз, Лондон. 13 червня 2011 року. 1 година дня	87
Сім. Вест Гемпстед, Лондон. 13 червня 2011 року. 2:45 дня	92
ГЕЛТЕР СКЕЛТЕР	95
Вісім. Околиці Мортена, Нижня Нормандія, Франція. 15 червня 2011 року	97
Дев'ять. Кан, Нормандія. 16 червня 2011 року. 2 година ночі	134
Десять. Кан, Нормандія. 16 червня 2011 року. 5 година ранку	143
Одинадцять. Менсфілд-стріт, Мерілебон, Лондон. 16 червня 2011 року. 4 година дня	147
Дванадцять. Вест-Гемпстед, Лондон 16 червні 2011 року. 10 година вечора.	163
Тринадцять. Вест-Гемпстед, Лондон. 17 червня 2011 року. 7 година ранку	172
БІЛА НІЧ	181
Чотирнадцять. Мідна копальня «Блу-Оук», пустеля Сонора, Аризона. 19 червня 2011 року. 2 година дня . . .	183
П'ятнадцять. Бар і гриль на шосе 66, Юма, Аризона. 19 червня 2011 року. 10 година вечора.	201

Шістнадцять. Готель «8 Болл», Юма. 20 червня 2011 року.	
Опівночі	206
Сімнадцять. Фінікс, Аризона. 20 червня 2011 року.	
7 година вечора.	216
Вісімнадцять. Десь над Каліфорнією, рейс AA102.	
21 червня 2011 року. 2 година ночі	229
Дев'ятнадцять. Сіетл. 22 червня 2011 року.	
10 година ранку	232
Двадцять. Мотель «Регал», Сіетл. 22 червня 2011 року.	
10 година вечора.	261
Двадцять один. Мотель «Регал», Сіетл. 23 червня 2011 року.	
3 година ночі	273
Двадцять два. Лондон. 23 червня 2011 року.	
4 година дня	281
Двадцять три. Вуд-Грін, Лондон. 23 червня 2011 року.	
10 година вечора.	296
Двадцять чотири. Мерілебон, Лондон.	
23 червня 2011 року. 11:45 вечора	302
Двадцять п'ять. Антверпен. 24 червня 2011 року.	
11:30 ранку.	312
Двадцять шість. Кемден, Лондон. 24 червня 2011 року.	
11 година вечора	330
Двадцять сім. Мерілебон, Лондон. 25 червня 2011 року.	
1:10 ночі	336
Двадцять вісім. Вест-Гемпстед, Лондон.	
25 червня 2011 року. 3:30 ночі	365
ХРАМ ОСТАННІХ ДНІВ	377
Двадцять дев'ять. Мотель «Оазис», Сан-Дієго.	
25 червня 2011 року. 7 година вечора.	378
Тридцять. Сан-Дієго. 26 червня 2011 року. 8:30 ранку	396
Подяки	436